

Jamsai

權威之妻

เกิดใหม่อีกครั้ง
ไม่ขอสามีสกุลหลี่

4

ฉางโกวหลิวเยวี่ว ยาวกั๋วหลวเยวี่ว เจียน อี้ แป

นางสาวรัก

คือทุกสิ่งที่เราใช้จนใจเราว่างเปล่า

ल्लीชีวเหยาออกแรงเพียงนิดก็อุ้มนางขึ้นมานั่งบนตักเขาได้อย่างง่ายดาย
เส้นหยวนกำลังจะคืนรน ลल्लीชีวเหยากลับยิ่งโอบรัดเอวนางไว้แน่น ก่อนก้มหน้าซุกชอกคอนาง
พลาทพูดเสียงต่ำ “อย่าขยับ”

ลมหายใจที่เป่ารดอยู่บนลำคอและข้างหูนั้นร้อนผ่าว เส้นหยวนร่างแข็งเกร็ง ไม่กล้าขยับแล้ว
“นี่ท่านทำอะไร” ชั่วครู่ให้หลังนางถึงได้ถามขึ้นเสียงสั่น “ท่านปล่อยข้าลงเถอะ”

ल्लीชีวเหยากลับไม่ปล่อย มิหนำซ้ำสองแขนที่โอบรอบบั้นเอวบางของนางอยู่ยังกระชับ
แน่นขึ้นอีก

“ข้าดีใจยิ่งนัก” เสียงของเขาแหบต่ำ ขยับหน้าไปจับตึงหูชาวผ่องนุ่มนิ่มของนาง “เจ้าถึงกับ
เก็บเลือดลมของข้าไว้”

อย่างน้อยนี่ก็เป็นเครื่องยืนยันว่าในใจนางมีเขาอยู่

เส้นหยวนอิงไปเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าจะเป็นเพราะเรื่องแค่นี้...

นางกำลังคิดจะเอ่ยปาก ทันใดนั้นก็ได้ยินल्लीชีวเหยากระชับข้างหูนาง “หยวนหยวน
ข้าต้องการเจ้าจนทนไม่ไหวแล้ว ทำอย่างไรดี”

มากกว่ารัก

เกิดใหม่อีกที ไม่ขอสามีสกุลหลี่ 4

ฉางโกวหลัวเยวี่เยี่ยน อวี๋แปา

Published originally under the title of 《權威之妻》(Quan Qi Zhi Qi)

Copyright © 長沟落月 (Chang Gou Luo Yue)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2693-9

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พิมพ์

กระดาษพิมพ์

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เพลอบีบเดียว 'เกิดใหม่อีกที ไม่ขอสามีสกุลหลี่' ก็มาถึงเล่ม 4 แล้วนะคะ
อีกแค่เพียงเล่มเดียวก็จะจบแล้ว เรื่องราวในจวนสกุลเส้นเหมือนว่าจบลงไปในเล่ม 3
และสุดท้ายเส้นหยวนก็หนีไม่พ้นต้องแต่งงานอยู่ดี

หลังจากหลี่ชิวเหยาเล่นเล่ทั้งหมดทั้งในที่ลับที่แจ้ง สุดท้ายในเล่มนี้เขาก็ได้แต่งงาน
กับเส้นหยวนสมใจปรารถนา ทว่าแต่งคนมาได้แต่กลับไม่ได้หัวใจของนางจริงๆ คราวนี้
หลี่ชิวเหยาต้องงัดข้อดีตนเองออกมาอวดต่อหน้าเส้นหยวนแล้วละ มีดีเท่าไรต้อง
เอาออกมาให้เห็นทั้งหมด

แต่พอเขานึกถึง 'คนผู้นั้น' ในใจนางที่ไม่รู้ว่าเป็นใครก็ยิ่งนึกไม่ให้อยู่เสมอ
ทั้งยังรู้สึกสงสัยในตัว 'หลี่ชิวหยวน' น้องชายต่างมารดาที่มีสายตาแปลกๆ ให้กับ
ภรรยาของเขาด้วย

สุดท้ายความสัมพันธ์ของสามีภรรยาหมาดๆ คู่นี้จะราบรื่นหรือซลุกซลัก จะมี
แม่สามีมหาภัยมาให้ปวดหัวหรือไม่ หรือจะมีตัวแปรใดมาสั่นคลอนจิตใจของคน
ทั้งคู่อีก หากอยากรู้แล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เลื่อนหยวน บุตรสาวคนโตสายตรงสกุลเลื่อน เคยเป็นคนเอาแต่ใจตัว หยิ่งผยอง ปัจจุบันสงบนิ่ง สุขุม เยือกเย็นถ้อยคำเด็ดขาด
- * หลี่ชิวเหยา พี่ชายต่างแม่ของหลี่ชิวหยวน เป็นขุนนางผู้มีอำนาจ เชี่ยวชาญเรื่องการต่อสู้ รักใคร่รักจริง
- * หลี่ชิวหยวน บุตรชายสายตรงสกุลหลี่ สามิเลื่อนหยวนในชาติก่อน มีนิสัยสุขุม หลงรักเซี่ยเจินเจิน
- * เซี่ยเจินเจิน บุตรสาวอาจารย์สอนหัตถ์กระบี่ในสำนักการศึกษาหลวง แอบรักหลี่ชิวหยวนมานานแล้ว ชอบอ่านตำรามากกว่า จัดการงานบ้านงานเรือน
- * เจียงซือ แม่ของหลี่ชิวหยวน ไม่ชอบจัดการงานบ้านงานเรือน รักความสบาย ชอบกินผลไม้เปลือกแข็ง ชอบวางอำนาจ ข่มลูกสะใภ้
- * หลี่ชู่เฟย บุตรสาวคนโตสกุลหลี่ เป็นพระมารดาขององค์ชายรอง ทำทุกอย่างได้เพื่อบุตรชายของตน
- * หลี่เป่าผิง น้องสาวของหลี่ชิวหยวน นิสัยเอาแต่ใจ อยากได้อะไร ต้องได้ ไม่ชอบเลื่อนหยวน

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

133

สองสามวันมานี้เส้นหยวนรู้สึกกดดันใจมากจริงๆ นางรู้สึก
อยู่ตลอดเวลาถ้าถึงเวลาถัดไปนางจะได้รับข่าวหวังขึ้นรูปตายในสนามรบ
จากนั้นหลี่ซิวเหยาจะมาหานาง เพื่อถามนางว่าจะแต่งงานกับเขาหรือไม่
เหมือนเมื่อคราวก่อนอีก

คิดว่าสำหรับหลี่ซิวเหยาแล้ว ผู้รักขาของสกุลเส้นเหล่านั่นคงมิได้
อยู่ในสายตาเขาโดยสิ้นเชิง เขาสามารถไปมาได้อย่างอิสระ อยากมา
เมื่อไรก็มาเมื่อนั้นได้เต็มที่

เส้นหยวนไม่มีความรู้สึกปลอดภัยแม้แต่นิดเดียวจริงๆ

ยังดีที่รอไม่นานก็มีข่าวดีข่าวหนึ่งส่งมา

เป็นหลวงจื๋อหนานของร้านผ้าไหมให้คนส่งข่าวมาบอกว่าช่วงก่อนหน้านี้
เขาได้ซื้ออัญมณีชุดดูไบไม่ร่วงที่เพิ่งเก็บเกี่ยวจากแถบช้อชวนไปขายยัง
แถบเจียงซูและเจ้อเจียงเป็นจำนวนหลายลำเรือ ได้กำไรมาอย่างงาม

จากนั้นเขาก็รีบใช้กำไรที่ได้จากการซื้อขายธัญพืชเหล่านี้ไปซื้อผ้าไหมแพรพรรณแบบใหม่ล่าสุดจำนวนมากจากแถบเจียงซูและเจ้อเจียง แล้วขนส่งกลับมาเมืองหลวงโดยเส้นทางน้ำก่อนที่จะถึงฤดูหนาวแล้วน้ำในแม่น้ำกลายเป็นน้ำแข็งซึ่งเมื่อวานเรือมาเทียบท่าแล้ว พวกผ้าไหมแพรพรรณทั้งหมดที่หาซื้อมาแล้ววนถูกขนไปไว้ในคลังเก็บผ้าไหมเรียบร้อย

หลงจื๋อหวนจึงส่งคนมารายงานเรื่องนี้ต่อเสิ่นหยวน ด้วยหมายจะเชิญเสิ่นหยวนไปที่ร้านเพื่อตรวจดู รวมถึงจะได้พูดเรื่องบัญชีเหล่านี้กับนาง

แม้วันรุ่งขึ้นหลังเหยาซือผู้เป็นแม่เลี้ยงแต่งเข้าจวนมา เสิ่นหยวนจะมอบอำนาจดูแลงานในจวนให้อีกฝ่ายแล้ว แต่ร้านค้าและที่ดินอันเป็นสินเจ้าสาวของมารดา รวมถึงที่ดินที่เสิ่นหยวนซื้อด้วยตนเองผืนนั้น นางมิได้มอบให้อีกฝ่าย ยังคงกุมไว้ในมือตนเองอย่างแน่นหนา

แน่นอนว่าเหล่านี้ถือเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของพวกนางสามพี่น้องเหยาซือไม่มีสิทธิ์ก้าวกาย ถึงเหยาซือจะรู้ก็ทำอะไรไม่ได้

เสิ่นหยวนคิดแล้วก็บอกผู้ที่มารายงานว่าวันพรุ่งนี้นางจะไปดูคนผู้นั้นเอามือแนบลำตัวพาลงถอยออกไป

ครั้นถึงต้นยามเชิณเสิ่นเจิงจางออกเวรกลับมาแล้ว เสิ่นหยวนก็ไปพบเขาเพื่อบอกเรื่องที่วันพรุ่งนี้จะไปตรวจดูร้านผ้าไหมและบัญชี

เนื่องจากเรื่องหมั้นหมายของเสิ่นหยวนทำให้ในใจเสิ่นเจิงจางรู้สึกละลายต่อเสิ่นหยวน เขาจึงไม่ได้คัดค้าน ซ้ำยังถึงขั้นพูดว่า "ในเมืองหลวงมีหอสุราเปิดใหม่แห่งหนึ่ง อยู่ทางใต้ของเมือง ชื่อว่าหอไท่เหอ ได้ยินว่าพ่อครัวมีฝีมือไม่เลวเลย ทำแกงชั้นดีให้เข้ากับไช่ยัดได้ทอดรูปพุทธหัตถ์

ได้รสชาติดีเยี่ยม วันพรุ่งนี้เจ้าลองแวะไปชิมดู"

พูดพลางเส้นเชิงจางก็บอกให้เหยาซื้อเงินมาให้เส้นหยวนห้าสิบ
ตำลึง

เหยาซื้อมองเส้นหยวนปราดหนึ่ง ก่อนจะเรียกให้สาวใช้ประจำตัว
ของตนไปหยิบเงินห้าสิบตำลึงมา

เส้นหยวนเองก็ไม่ปฏิเสธ ยอบตัวกล่าวขอบคุณเสร็จก็ยื่นมือไปรับ
ถุงเงินมาส่งต่อให้เฒ่าเวยที่ยืนอยู่ด้านหลัง

ปีนี้เหยาซื้ออายุสิบเก้า หมายความว่าโตกว่าเส้นหยวนสามปี แต่
ในเมื่อนางเป็นภรรยาคนใหม่ของเส้นเชิงจาง ตามกฎระเบียบเส้นหยวน
ยังคงต้องเรียกนางว่า 'ท่านแม่'

ได้ยินเส้นหยวนเรียกตนเองเช่นนี้ ในใจเหยาซื้อก็ไม่สບอารมณ์
อยู่บ้าง ทว่าก็ได้แสดงอาการอะไร กลับยิ้มได้อ่อนหวานยิ่ง "ในของหมั้น
ที่จวนก่วงผิงป้อส่งมาผ้าไหมแพรพรรณชั้นดีอยู่จำนวนหนึ่ง ประเดี๋ยว
ข้าจะให้สาวใช้หาออกมาแล้วนำไปส่งให้ที่เรือนเจ้า เจ้าจะได้เริ่มปัก
ชุดแต่งงาน หากรู้สีว่าผ้าที่จวนก่วงผิงป้อส่งมาให้มีไม่พอ เจ้าก็มาบอกข้า
ได้เลย ข้าจะหาผ้าเนื้อดีจากในห้องเก็บของส่วนตัวของข้าส่งไปให้เจ้า"

เหยาซื้อรู้ว่าเกือบหนึ่งปีมานี้ล้วนเป็นเส้นหยวนดูแลเรือนส่วนใน
ของสกุลเส้น อีกทั้งเส้นหยวนก็ดูแลได้ดีจริงๆ ดีจนถึงขั้นว่าตอนนั้นนาง
พูดอะไร พวกผู้ดูแลหญิงเหล่านั้นเป็นต้องยกกฎระเบียบที่เส้นหยวน
ตั้งไว้ในช่วงที่ผ่านมามากมายกล่าวถึง

ได้ยินมากเข้าในใจเหยาซื้อจึงมิวายอึดอัดอยู่บ้าง กลายเป็นหวังให้
เส้นหยวนแต่งงานออกไปโดยเร็ว ทว่าเส้นเชิงจางกลับกำหนดวันแต่งงาน

ของอีกฝ่ายเป็นหลังฤดูใบไม้ผลิปีหน้า

ห่างจากตอนนี้อีกตั้งหลายเดือน!

เส้นหยวนได้ยินคำของเหยาซือก็ยอบตัวคารวะอีกฝ่าย สีหน้าอ่อนน้อม
อ่อนโยน "ขอบคุณท่านแม่เจ้าค่ะ"

แต่คนที่จริงเส้นหยวนรู้ว่าบิดาของเหยาซือเป็นเพียงนายอำเภอในบ้าน
มิได้เหลือกินเหลือใช้ สินเจ้าสาวของนางจะมีสักเท่าไรเชียว คิดว่าไม่น่าจะมี
ของดีมากมายอะไรเช่นกัน

แต่ในเมื่อเหยาซือเอ่ยปากแสดงน้ำใจเช่นนี้ เส้นหยวนย่อมต้อง
กล่าวขอบคุณอย่างให้ความร่วมมือ

เส้นเจิงจางเองก็ยินดียิ่งที่เห็นเหยาซืออยู่ร่วมกับเส้นหยวนได้อย่าง
กลมเกลียว เขาจึงพยักหน้าด้วยความปลาบปลื้มใจทันที หลังพูดคุยกัน
อีกสองสามคำ เส้นหยวนก็เอ่ยปากขอตัว ก่อนพาฉว่เว่ยเดินออกจากเรือนใหญ่

ฉว่เว่ยถือเงินห้าสิบตำลึงถุงนั้นไว้ในมือโดยตลอด ครั้นกลับมาถึง
เรือนชู้วี่นางก็เอ่ยถามเส้นหยวน "คุณหนู เงินถุงนี้จะให้เก็บไว้ที่ใดเจ้าค่ะ"

สายตาสีดำของเส้นหยวนเหลือบมองเงินในมือฉว่เว่ยปราดหนึ่ง จากนั้นก็
กล่าวยิ้มๆ "ไม่ต้องเก็บหรอก เจ้าเอาไปแบ่งกับพวกชิงเหอชิงจู่ ถือเสียว่า
อากาศหนาวแล้ว ชำยยกให้พวกเจ้าไปซื้อเมล็ดแตงกิน"

ฉว่เว่ยรู้สึกดีของเส้นหยวนจึงไม่ปฏิเสธ เพียงยอบตัวขอบคุณที่
เส้นหยวนมอบเงินให้

ตกเย็นหลังกินอาหารเสร็จเส้นหยวนอ่านหนังสือได้คู่หนึ่งก็ขึ้นเตียง
หลับพักผ่อน

เป็นคำคืนอันไร้ความฝันที่หาได้ยาก

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นเส้นหยวนลุกขึ้นมากินอาหารเช้าเสร็จก็พาไฉ่เว่ยกับ
ชิงเหอ นั่งรถม้าไปยังร้านผ้าไหม

หลงจู๋ห่านรออยู่ที่ร้านก่อนแล้ว ครั้นเห็นเส้นหยวนมาถึงก็รีบเชิญนาง
ไปนั่งในห้องด้านหลัง สั่งให้ลูกจ้างยกชาและชานเหอเถา* มา แล้วกล่าวกับ
เส้นหยวนว่า "เป็นชาหลงจิ่งกับชานเหอเถาคุณภาพดีที่ข้าตั้งใจ
นำกลับมา คุณหนูใหญ่ลองชิมดูหน่อยนะขอรับ"

รอนจิ้นเส้นหยวนดื่มชาไปสองถ้วย และไฉ่เว่ยแกะเปลือกชานเหอเถา
ลูกหนึ่งแล้วใช้ผ้าเช็ดหน้าสะอาดรองเมล็ดยื่นส่งให้เส้นหยวนกินแล้ว
หลงจู๋ห่านถึงได้ใช้สองมือยื่นสมุดบัญชีทั้งหมดที่เตรียมไว้เรียบร้อยตั้งแต่
เมื่อวานมาให้ "นี่เป็นบัญชีผลกำไรจากการค้าฝิ่นและผ้าไหม รวมถึง
กำไรภายในร้านของเดือนนี้ เชิญคุณหนูใหญ่ตรวจดูขอรับ"

เส้นหยวนรับสมุดบัญชีสองสามเล่มนั้นมาพลิกดู

ชาติก่อนแม้มารดาเคยสอน แต่เส้นหยวนในเวลานั้นกลับไม่ค่อย
ใส่ใจ เพียงแค่ดูบัญชีผ่านๆ ไม่ได้ตั้งใจเรียนรู้ หลังกลับมาเกิดใหม่ ขณะ
อยู่บ้านท่านตาที่ฉางโจวนางจึงขอให้ท่านตาเชิญคนมาสอนนางถึงงาน
เหล่านี้โดยเฉพาะ ตั้งใจศึกษาพวกวิธีดูแลทรัพย์สินกิจการและตรวจทาน
บัญชี ก่อนหน้านั้นนางยังได้ดูแลเรือนส่วนในมาเกือบปี การตรวจดูสมุดบัญชี
จึงมิได้ใช้เวลาและเปลืองแรงอะไร

เส้นหยวนดูได้รวดเร็วยิ่ง ทางหนึ่งดูทางหนึ่งก็ยังคงคิดเลขในใจอย่าง
ฉับไวไปด้วย

ชั่วคราวให้หลังนางก็วางสมุดบัญชีสองสามเล่มนั้นลงบนโต๊ะ เยกหน้า

* ชานเหอเถา คือ Chinese hickory เป็นไม้เปลือกแข็งชนิดหนึ่ง สายพันธุ์เดียวกับถั่วพิแคน

พูดยิ้มๆ กับหลงจู๋หาน "คิดไม่ถึงว่าการซื้อธัญพืชจากแถบซื้อชนไปขาย
ยังแถบเจียงซูและเจ้อเจียงจะได้กำไรมากปานนี้ เพียงแต่ต้องวิ่งวุ่นไปกลับ
ในไม่กี่เดือนนี่ถือเป็นการลำบากหลงจู๋หานแล้ว"

"นี่เป็นสิ่งที่ข้าสมควรทำขอรับ" หลงจู๋หานกล่าวด้วยน้ำเสียงถ่อมตน
"เป็นคุณหนูใหญ่ต่างหากที่มีสายตาหลักแหลม มองเห็นโอกาสทางการค้านี้
ได้ในแวบเดียว มิเช่นนั้นคงไม่มีทางได้กำไรในส่วนนี้"

เลิ่นหยวนรู้ว่าหลงจู๋หานกำลังเินยอตตนเอง นางจึงยิ้มน้อยๆ

คิดแล้วเลิ่นหยวนก็กล่าวอีกว่า "ปีหน้าไม่ต้องทำเรื่องซื้อขายธัญพืช
แล้ว แถบเจียงซูและเจ้อเจียงเป็นพื้นที่อุดมสมบูรณ์ เพียงแต่ไม่กี่ปีมานี้
ผ้าไหมราคาสูง ทุกคนถึงได้เปลี่ยนจากทำนาข้าวมาทำไหมเหมือนแทน พอ
ผลิตเส้นไหมมากเข้า ธัญพืชผลิติดอกมาน้อย อย่างหลังจึงมีราคาสูงขึ้น
ราคาไหมกลับต่ำลง คิดว่าปีหน้าคงจะมีคนกลับไปทำนาข้าวตามเดิม
เมื่อธัญพืชมากขึ้น ราคาย่อมจะลดลง ซื้อธัญพืชจากแถบซื้อชนไปขาย
ก็ไม่คุ้มค่าแล้ว"

หลงจู๋รับรับคำ

จากนั้นคุยเรื่องในร้านกันอีกครู่หนึ่ง เลิ่นหยวนก็ให้ซิงเหอเปิดห่อผ้า
ที่นำมาด้วยออก ในนั้นใส่ลูกพลับเอาไว้ แต่ละลูกมีสีแดงปลั่ง ดูน่ารัก
กระจุกกระจิกระยิบระยับกับเป็นโคมไฟสีแดงดวงน้อยอย่างไรรายางั้น

"เมื่อครู่ระหว่างทางมาข้าเห็นคนกำลังขายลูกพลับอยู่ จึงนึกได้ว่า
อีกไม่กี่วันก็จะถึงวันชวงเจี๋ย* แล้ว เหล่าผู้เฒ่าล้วนกล่าวว่าชวงเจี๋ย
ต้องกินลูกพลับ สามารถกันหนาวรักษาความอบอุ่น ข้าจึงซื้อมาจำนวนหนึ่ง

* วันชวงเจี๋ย เป็นหนึ่งในสี่สิบสี่ฤดูกาลของจีน ตรงกับช่วงวันที่ 23-24 ตุลาคม เป็นช่วงที่แถบลุ่มแม่น้ำ
หวงเหอ (ฮวงโห) เริ่มปรากฏน้ำค้างแข็ง

อีกเดี๋ยวหลงจูหนาก็แบ่งกับพวกลูกจ้างในร้านแล้วกัน"

แม้จะเป็นเพียงน้ำใจเล็กน้อย แต่ในใจผู้รับก็ซาบซึ้งยิ่ง หลงจูหนานจึงรีบกล่าวขอบคุณ

เส้นหยวนบอกให้เขาไม่ต้องมากพิธี เสร็จแล้วก็ลุกขึ้นยืนก่อนกล่าวยิ้มๆ "ออกมานาน ข้าควรต้องกลับแล้ว วันหลังถ้ามีเวลาว่างจะมาใหม่"

หลงจูหนานเดินมาส่งพวกเส้นหยวนสามนายบ่าวถึงหน้าประตูร้านด้วยตนเอง เห็นพวกนางขึ้นรถม้าแล้วถึงได้หันหลังกลับเข้าร้าน

อากาศค่อยๆ หนาวแล้ว ม่านประตูด้านหน้ารถม้าและม่านหน้าต่างสองข้างได้เปลี่ยนเป็นผ้าทวนเนื้อหนานานแล้ว ภายในห้องรถม้าจึงอบอุ่น ไม่มีลมลอดเข้ามา บนม้านั่งก็รองด้วยพุกหนาจึงไม่รู้รู้สึกเย็น

รถม้าแล่นไปได้ครู่หนึ่งก็พลันหยุดลง เสียงของสาวติดังผ่านผ้าม่านเข้ามาด้วยน้ำเสียงที่ล่งเล "คุณหนูใหญ่ มีคนต้องการพบท่านขอรับ"

ไฉ่เว่ยยืนมือเล็กม่านมองออกไปด้านนอกแวบหนึ่ง ก่อนหันหน้ากลับมามองเส้นหยวนด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "คุณหนู ผู้ที่ยืนอยู่ข้างนอกคือ... คือได้เท่าหลี่เจ้าค่ะ"

อันที่จริงเส้นหยวนเหลือบเห็นหลี่ชีวเหยายืนอยู่ด้านหน้ารถม้าตั้งแต่ตอนที่ไฉ่เว่ยเลิกม่านขึ้นแล้ว อีกทั้งขณะที่นางมองเห็นเขา เขาก็บังเอิญมองเห็นนางเช่นกัน สายตาคนทั้งสองสบกันพอดี

ยามนี้แม้ว่าม่านรถม้าจะถูกไฉ่เว่ยปล่อยลงเพื่อกันสายตาของหลี่ชีวเหยาแล้ว แต่มีผู้ใดเส้นหยวนถึงยังรู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายกำลังมองตนเองอยู่ตลอด

ครั้งชิงเหอไต้ยีนว่าคนที่ด้านนอกคือหลี่ชิวเหยาที่พูดด้วยความร้อนใจทันที "นี่เขาคิดจะทำอันใด ตรงนี้เป็นถนนใหญ่ คนเดินผ่านไปมา เขาขวางรถม้าพวกเราไว้กลางถนนเช่นนี้คิดจะทำสิ่งใดกันแน่" จากนั้นชิงเหอก็หันหน้าไปเอ่ยถามเส้นหยวนอย่างระมัดระวังยิ่ง "คุณหนู ท่านจะพบเขาหรือไม่เจ้าคะ"

หากพบ ผู้ใดจะไปรู้ถึงท่าทีของหลี่ชิวเหยาหลังจากได้พบคุณหนูของตนในยามนี้

แม้แต่ชิงเหอเองก็ยังรู้สึกว่าคุณรู้สึกที่หลี่ชิวเหยาติดต่อเส้นหยวนนั้นร้อนแรงประดุจเปลวเพลิง นางถึงขั้นรู้สึกว่าคุณหรือหลี่ชิวเหยาอาจพร้อมทำเรื่องบ้าคลั่งอะไรออกมาเพื่อเส้นหยวนก็ได้

หากไม่พบ ตรงนี้จะอย่างไรก็เป็นบนถนนใหญ่ที่มีผู้คนผ่านไปมา ถ้าหลี่ชิวเหยาเย็นกราน...

เส้นหยวนไม่พูดอะไร หลี่ชิวเหยาที่ยืนอยู่ด้านนอกก็ไม่พูดอะไรเช่นกัน คนทั้งสองเพียงแต่คุ้ยเขี่ยกันเงียบๆ

รอบด้านมีคนเดินผ่านไปมาเป็นระยะ ล้วนแต่มองหลี่ชิวเหยาแวบหนึ่งด้วยความอยากรู้อยากเห็น ทว่าก็ถูกกลืนหายเข้าเครื่องขมิ้นที่แผ่ออกมาจากร่างของหลี่ชิวเหยาทำให้ตกใจจนต้องหันหน้าหนีทันควัน ไม่กล้ามองอีก

สุดท้ายเส้นหยวนก็ถอนหายใจเบาๆ ครั้งหนึ่ง ก่อนสั่งไฉ่เว่ย "เจ้าลงไปดูที่ว่าแถวนี้มีที่เงียบๆ ให้คุยได้หรือไม่"

ไฉ่เว่ยรับคำแล้วก็รีบเลิกม่านลงจากรถม้า

ชั่วครู่ให้หลังเส้นหยวนก็ได้ยินไฉ่เว่ยพูดเบาๆ ผ่านม่านอยู่ด้านนอก "คุณหนู บ่าวดูแล้วเจ้าคะ สองข้างทางล้วนเป็นร้านขายของ ไม่มีพวก

ร้านสุราร้านน้ำชาที่สามารถนั่งคุยได้ ทว่ามีตรอกเล็กอยู่แห่งหนึ่ง เป็นทางแคบๆ ระหว่างกำแพงบ้านคนสองหลัง ดูเงียบสงบลับตาคนอย่างมาก อีกทั้งไม่มีใครเดินผ่านตรงนั้น ท่านเห็นว่า..."

เส้นหยวนไถ่ย่นแล้วก็สั่งให้ซิงเหอหยิบเสื้อคลุมออกมา ครั้นคลุมลงบนร่างเรียบร้อย นางก็สวมหมวกคลุมศีรษะ แล้วถึงค่อยเลิกม่านก่อนลงจากรถม้า

134

หลังเดินหยวนลงจากรถม้าก็ไม่มองหลังชีวเหยา เพียงเดินตรงไปยัง
ตรอกเล็กอันเงียบสงบลับตาคนที่ไฉ่เว่ยบอก

หลังชีวเหยาองเงาหลังแบบบางของเดินหยวนปราดหนึ่ง ก่อนก้าวทำ
เดินตามไป

ไฉ่เว่ยกับชิงเหอคิดจะตามไปด้วย แต่กลับถูกฉีหมิงมาขวางเอาไว้ก่อน

ชิงเหอมีโทสะขึ้นมาทันใด คิ้วเรียวทั้งสองข้างชี้ขึ้นด้วยความโมโห
ตะคอกใส่ฉีหมิงเสียงกร้าว "เจ้ากล้าขวางพวกข้ารี รีบหลีกไป! มิเช่นนั้น
ข้าจะตบหน้าเจ้า!"

เดิมที่ชิงเหอก็มีใบหน้าน่าเกลียด ต่อให้นางจะโมโหเพียงไรผู้อื่นก็ยังรู้สึกลัวว่า
น่ารำ

ฉีหมิงมองเห็นท่าทางของนางจึงยิ้มขึ้นมาอย่างอดไม่อยู่

ชิงเหอลึงตาใส่เขาอย่างเข่นเขี้ยว ก่อนเอ่ยปาก "เจ้ายิ้มอะไร

รีบหนีไป!"

ฉันทิ้งถั่วลิสงแล้วพูดว่า "แม่นางทั้งสองไม่ต้องโมโห พวกเจ้า
วางใจได้ คุณชายของข้ารักคุณหนูของพวกเจ้ามากกว่าผู้ใดในใต้หล้านี้
ไม่มีทางทำร้ายนางลงแน่นอน ก็แค่มีบางเรื่องต้องการพูดกับคุณหนู
ของพวกเจ้าเท่านั้นเอง เมื่อพูดจบเขาย่อมจะปล่อยตัวคุณหนูของพวกเจ้า
ออกมา แม่นางทั้งสองช่วยรออยู่ตรงนี้ด้วย"

จึงเหอทำท่าจะพูดอะไร กลับถูกไฉเวียงยื่นมือมาดึงแขนเสื้อเป็นการ
บอกให้นางเงียบ

จะอย่างไรไฉเวียงก็อายุมากกว่าฉันทิ้ง จึงเข้าใจเรื่องบางเรื่อง
มากกว่าฝ่ายหลัง

ไม่ว่ามองจากมุมใดหลิขิวยเหาก็ดีกว่าหวังขึ้นรัยมากนัก ตาม
ความเห็นส่วนตัวของไฉเวียง หากคุณหนูต้องแต่งงานจริงๆ มิสู้ให้นางแต่ง
กับหลิขิวยเหาเสียดีกว่า

มิหนำซ้ำหลิขิวยเหาก็มีความรักลึกซึ้งต่อคุณหนูออกปานนั้น เพียงแต่
คุณหนู...

ไฉเวียงคิดถึงตรงนี้ก็ถอนหายใจเบาๆ ครั้งหนึ่ง

ที่สุดแล้วไฉเวียงก็นึกเป็นห่วงเส้นหยวนอยู่ดี ดังนั้นแม้จะมีฉันทิ้ง
ขวางอยู่ด้านหน้า นางก็ยังคงเขย่งเท้าชะเง้อมองไปทางตรอกด้านหลัง
ฉันทิ้งอย่างเสียบๆ ด้วยหวังว่าจะสามารถมองเห็นเส้นหยวนได้

ขณะเส้นหยวนเดินเข้าไปในตรอกก็รู้ว่าหลิขิวยเหากำลังเดิน
ตามหลังตนเองมา

ผีทำหลี่ชีวเหยาหนักแน่นมั่นคง ทุกผีก้าวล่วงดังเข้าโสดนางอย่างชัดเจน ถึงกับทำให้นางเกิดความคิดหลอนไปว่านี่คล้ายเป็นเสียงผีทำของอวี๋หลาง...

ช่วงหนึ่งปีสุดท้ายในชาติก่อนนางถูกอวี๋หลางพาตัวไปอาศัยอยู่ในเรือนแห่งหนึ่งกลางภูเขา แต่อวี๋หลางคล้ายจะงานยุ่งยิ่ง เขาไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนนางได้ทั้งวัน มักลงเขาไปบ่อยครั้ง

ทุกครั้งที่อวี๋หลางลงเขาไป นางก็มักจะนั่งอยู่ตรึงหน้าต่างรอเขา กลับมา

ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงผีทำอันหนักแน่นมั่นคงเช่นนี้ นางก็จะรู้ว่าอวี๋หลางกลับมาแล้ว จากนั้นนางก็ลุกขึ้นพร้อมรอยยิ้ม คลำทางเพื่อเดินออกประตูไปต้อนรับเขา ส่วนเขามักจะก้าวยาวๆ เดินมาเยื้องมือประคองนางไว้ ตำนานว่านางไม่ควรออกมาเช่นนั้น ถ้าไปชนไปกระแทกอะไรเข้าจะอย่างไร แล้วนางก็จะเอาแต่ยิ้มโดยไม่พูดอะไร

ยามนี้เมื่อเดินหยวนได้ยินเสียงผีทำของหลี่ชีวเหยา นางจึงถึงกับรู้สึกว่ามันเหมือนเสียงผีทำของอวี๋หลางอย่างไรอย่างนั้น

จะต้องฟังผิดไปเป็นแน่! เดินหยวนยิ้มเยาะตนเอง เสียงผีทำของหลี่ชีวเหยาจะเหมือนกับของอวี๋หลางได้อย่างไรกัน นั่นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ชาติก่อนหลังจากแต่งตั้งให้หลี่ชีวหยวน นางเคยพบหลี่ชีวเหยาแทบนับครั้งได้ ระหว่างนางกับเขาเคยคุยกันไม่ถึงห้าคำด้วยซ้ำ คิดว่าหลี่ชีวเหยา คงจะจดจำนางที่เป็นน้องสะใภ้ไม่ได้อย่างแน่นอน แล้วยามนั้นหลี่ชีวเหยาจะเป็นคนช่วยนางได้อย่างไร เขาจะเป็นอวี๋หลางได้อย่างไรกัน

เส้นหยวนลอบสายศีระเจียบๆ คิดว่าน่าจะเป็นเพราะตนเองคิดถึง
อวิ๋หลางมากเกินไป ยามนี้ถึงจำเสียงผีเท้าผิดไปเช่นนี้

ครั้นเดินมาถึงกลางตรอกเส้นหยวนก็หยุดผีเท้าลง แล้วหันหลังกลับมา
หลี่ชิวเหยาเห็นเช่นนี้ก็หยุดผีเท้าตาม แต่กลับไม่พูดอะไร เอาแต่
ใช้สายตามองนางเจียบๆ

ในเรือนด้านซ้ายมือปลูกต้นเฟิงไ้วต้นหนึ่ง กิ่งหนึ่งของมันโน้มออกมา
นอกกำแพง ใบเฟิงบนกิ่งมีสีแดงดจเปลวเพลิง

เวลานี้เส้นหยวนยืนอยู่ด้านล่างใบไม้สีแดงเต็มกิ่งนั้นพอดี ทว่า
บนร่างนางกลับสวมเสื้อผ้าต่วนผ้าน้ำสีฟ้าอ่อนลายไม่เขียวคู่กับกระโปรง
จีบเล็กสีชา ดูเรียบสะอาดตา ด้านนอกคลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีเหลืองอ่อน
แต่หลี่ชิวเหยาจำได้ชัดเจนว่าเมื่อก่อนนางชอบใส่เสื้อผ้าสีสด
นางผ่านเรื่องราวใดมากันแน่ จู่ๆ ถึงได้เปลี่ยนเป็นคนเจียบขริ่ม
เช่นนี้

นึกถึงเรื่องที่มารดาเส้นหยวนล้มป่วยจนตาย บิดาแต่งงานใหม่
กระทั่งเรื่องที่บิดานางตอบตกลงให้นางหมั้นหมายกับหวังชินรู่ย...

เส้นหยวนอยู่ในบ้านจะต้องมีชีวิตที่ไม่ดีอย่างมากแน่ มิเช่นนั้น
นิสัยนางคงไม่เปลี่ยนไปมากจนคล้ายว่าเปลี่ยนเป็นคนละคนเช่นนี้

คิดถึงตรงนี้หลี่ชิวเหยาก็นึกว่าในใจคล้ายถูกใครทุบจนปวดหนึบ
เขากำลังคิดว่าต่อไปภายหน้าเขาจะต้องปกป้องเส้นหยวนให้ดี
จะไม่ปล่อยให้ใครหน้าไหนมาทำร้ายนางอีก

มองเห็นบนศีรษะเส้นหยวนยังคลุมหมวกที่ติดกับตัวเสื้อคลุมไว้อยู่
หลี่ชิวเหยาก็ก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง ยื่นมือไปหมายจะดึงหมวกนางออก

เขาอยากมองนางให้ชัดเต็มตา

คำกล่าวของคนโบราณที่ว่า 'มิได้พบหนึ่งวัน ยาวนานราวสามสารท'*
นี่ เมื่อก่อนยามเขาได้ยินก็รู้สึกอะไร แต่ตอนนี้เขาอยากจะมองเห็น
เส้นหยวนทุกเวลาใจแทบขาด

นับจากคืนที่เขาได้พบเส้นหยวนคราวล่าสุดก็ผ่านมาหลายวันแล้ว
หลายวันมานี้ทุกชั่วทุกยามเขาล้วนแต่คิดถึงนาง
มองเห็นหลี่ชิวเหยาก้าวมาหาอีกทั้งยื่นมือมาเกาะทันหัน เส้นหยวน
ไม่รู้ว่าเขาต้องการจะทำอะไร จึงถอยหลังไปสองก้าวด้วยความระแวงระวัง
หลี่ชิวเหยาเห็นเช่นนั้นมือที่ยื่นออกไปก็ค้างอยู่กลางอากาศ สายตา
ก็หม่นแสงลงเช่นกัน

หลังชะงักเล็กน้อยเขาก็เก็บมือกลับไป เอ่ยปากพูดด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน "ถอดหมวกคลุมของเจ้าเถิด ข้าอยากมองเจ้า"

ขณะพูดถึงประโยคท้ายน้ำเสียงของเขาก็นุ่มนวลแผ่วเบาขึ้นมาก
เส้นหยวนรู้สึกเพียงว่าหลี่ชิวเหยาที่อยู่ตรงหน้านี้มีใช้หลี่ชิวเหยา
ที่นางรู้จักในชาติก่อนโดยสิ้นเชิง

เวลานั้นนางได้ยินคนในจวนสกุลหลี่พูดว่าหลี่ชิวเหยาเป็นคนไม่ซื่อแฉะ
อิสตรี ถึงกับมีคนสงสัยว่าเขามีโรคลับอะไรเสียด้วยซ้ำ มิเช่นนั้นเขาที่เป็นถึง
แม่ทัพใหญ่ผู้มีอำนาจล้นฟ้า อีกทั้งยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ ไฉนจึงยังไม่มีภรรยา
ได้ยินว่าข้างกายแค่คนคู่รักคนหรือแม้แต่สาวใช้คู่เดียวสักคนก็ยังไม่
มีเพียงบ่าวชายไม่กี่คนคอยปรนนิบัติรับใช้ นี่ดูปกติเสียทีเดียว

ทว่าชั่วขณะนี้หลี่ชิวเหยาถึงกับพูดถ้อยคำอย่าง 'ข้าอยากมองเจ้า'

* 'มิได้พบหนึ่งวัน ยาวนานราวสามสารท' มาจากคัมภีร์กวี (ชื่อจริง) บทเก็บมัน เป็นคำกลอนวรรคสี่คำในสมัย
ราชวงศ์ฉิน แต่ไม่ปรากฏชื่อผู้ประพันธ์ บรรยายถึงความคิดถึงห่วงหา

กับนาง...เขาไม่เหมือนคนที่จะเอ่ยวาจาพรัดนี้ออกมาได้จริงๆ

เส้นหยวนเย็บไปครู่หนึ่ง นางมิได้ถอดหมวกคลุมบนศีรษะของตน ตามที่หลี่ชิวเหยาบอก

สาเหตุที่นางลงจากรถม้ามาพบหลี่ชิวเหยา ข้อหนึ่งเป็นเพราะรู้ว่า ถ้านางไม่ลงมา ด้วยนิสัยของหลี่ชิวเหยา เขาจะต้องรออยู่น้ำรถม้า โดยไม่ยอมจากไปแน่นอน ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมถอยให้กันเช่นนี้ คนที่ผ่านไปมาเห็นเข้าจะกลายเป็นอย่างไรเล่า

ส่วนข้อสอง...นางเองก็มีเรื่องอยากพูดกับหลี่ชิวเหยาเช่นกัน

เส้นหยวนไม่ยอมอ้อมค้อม เอ่ยถามเขาตรงๆ เสียเลย "ท่านอยากให้หวังชินรู่ตาย?"

หลี่ชิวเหยา มองเส้นหยวน เย็บไปครู่หนึ่ง

เส้นหยวนไม่หลบไม่เลี่ยง สายตามองหลี่ชิวเหยา กลับไปด้วยท่าทางสงบนิ่ง

สุดท้ายก็เป็นหลี่ชิวเหยาที่พ่ายแพ้ก่อน เขาตอบว่า "หวังชินรู่ตายไป ก็ไม่น่าเสียดาย ข้าให้คนไปสืบเรื่องที่ข้าทำในหลายปีมาแล้ว พวกเรื่อง ต้มสุราเคล้านารีกับเลี้ยงดูนักแสดงละครนั้นช่างเถอะ แต่เรื่องที่ใช้อำนาจรังแกผู้อื่น ต้มสุราจนเมาแล้วตีคนที่แย่งตัวดาวเด่นของหออิงกับเขาตาย หรือแม้แต่กระทำการหยามเกียรติสตรีมีชาติตระกูลจนทำให้นางกลับบ้าน ไปผูกคอตายก็ยังมิ เป็นเพราะได้ก่อกวนป้อใช้เงินติดสินบนให้เรื่องเย็บถึงได้ไม่มีใครตามเอาเรื่องเขา แต่คนอย่างเขาเดิมทีก็สมควรตาย! ตายแล้วก็นับว่าได้ขจัดภัยร้ายไปตัวหนึ่ง"

แม้ว่าเมื่อก่อนเส้นหยวนจะรู้อยู่แล้วว่าหวังชินรู่เป็นพวกคุณชาย

ที่ใช้ชีวิตเหลวไหลไม่เอาไหน รู้จักแต่กินดื่มเที่ยวเล่น สองครั้งที่ได้พบนาง ก็ทำตัวกะลัมกะเหลี่ยยิ่งกว่าอะไร แต่คิดไม่ถึงว่าเราจะถึงกับเคยทำเรื่อง เช่นนี้ด้วย

คนพรรคนี้นี้สมควรตายจริงๆ แต่...

เส้นหยวนเจียบไปครู่หนึ่งถึงค่อยกล่าวว่า "เขาเป็นว่าที่สามีของ ผู้น้อย"

ได้ยินเส้นหยวนเรียกหวังชินรู่เป็น 'ว่าที่สามี' ของนาง ในใจหลี่ชิวเหยา ก็พลันพลุ่งพล่านขึ้นมา เขาไม่อาจทนให้เส้นหยวนเรียกใครหน้าไหนว่า สามีได้ทั้งสิ้น!

"หากเจ้าไม่รู้ว่หวังชินรู่เป็นคนเยี่ยงไรก็ช่างเถอะ แต่นี้เจ้ารู้ทั้งรู้ว่า เขาเป็นคนเยี่ยงนี้ เจ้าก็ยังจะแต่งให้เขา? แต่งให้เขามีอะไรดี ไฉนเจ้า ไม่แต่งให้ข้า หรือว่า...หรือว่าในใจเจ้า ข้าเทียบหวังชินรู่ไม่ได้แม้แต่ นิดเดียว?" หลี่ชิวเหยาถามเรื่องที่อยู่ในใจตนออกมาในที่สุด

เดิมทีหลี่ชิวเหยาเป็นคนใจเย็น ยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่นก็พูดไม่มาก แต่ เวลาอยู่กับเส้นหยวนเขามักจะอารมณ์พลุ่งพล่านขึ้นมาอย่างง่ายดายเสมอ

เส้นหยวนมีท่าทางใจเย็นเกินไปจริงๆ นางดูไม่ใส่ใจเขาเกินไปแล้ว

แต่เมื่อเป็นความสัมพันธ์ระหว่างคนสองคนฝ่ายใดทุ่มเทใจให้มากกว่า ฝ่ายนั้นมักเป็นผู้แพ้เสมอ นับประสาอะไรกับตอนนี้ที่หลี่ชิวเหยามีใจรัก ลึกซึ้งต่อเส้นหยวน ในขณะที่ในใจเส้นหยวนกลับไม่มีความรู้สึกใดต่อเขาเลย

เส้นหยวนไม่ตอบ เพียงแค่มองหลี่ชิวเหยาพลาบพุดอย่างสงบนิ่งยิ่ง "ถึงหวังชินรู่ตายไป ผู้น้อยก็จะไว้ทุกข์ให้เขาชั่วชีวิต"

ความหมายก็คือถึงหวังชินรู่จะตายแล้ว นางก็จะไม่แต่งงานให้ผู้อื่นอีก

ชั่วชีวิต

ไม่กี่วันมานี้เส้นหยวนได้คิดอย่างละเอียดแล้วว่าในเมื่อหลี่ชิวเหยา
มีความคิดจะทำให้หวังชินรู่ตาย เกรงว่าเรื่องนี้นางคงเปลี่ยนแปลงอะไร
ไม่ได้แล้ว

ทว่าพอเส้นหยวนมาใคร่ครวญดีๆ อีกครั้ง เช่นนี้ก็ไม่ใช่จะไม่ได้
ตอนนี้นางกับหวังชินรู่หยั้นหมายกันอยู่ หากหวังชินรู่ตายไป นาง
ก็สามารถไว้ทุกข์ให้เขาอย่างเปิดเผย ไม่แต่งงานกับผู้ใดอีกชั่วชีวิตได้

ซ้ำในราชวงศ์นี้ก็ให้ความสำคัญกับแม่ฝ่ายครองโสดมาแต่ไหนแต่ไร
คิดว่าเส้นหยวนทำเช่นนี้ เส้นเจิงจางจะต้องไม่คัดค้านแน่นอน จวนก่วงผิงป้อ
ก็คงจะยินดียิ่งเช่นกัน ไม่แน่ว่าท้ายที่สุดแม้แต่ฝ่าบาทก็ยังมีรับสั่ง
ขึ้นชมสรรเสริญ

ถึงเวลานั้นยังจะมีผู้ใดกล้าบังคับให้นางแต่งงานอีกเล่า

ชาติก่อนหลังจากแต่งให้หลี่ชิวหยวน ท้ายที่สุดนางก็ต้องทอดท้อ
หมดกำลังใจอยู่ห้าปีเต็มๆ เป็นเวลาเกือบสองพันวัน ความหวังในใจนาง
เหือดหายลงทีละนิด ความรู้สึกพรรคนี้้นางไม่ยากประสບอีกแล้ว

เส้นหยวนกลัวการแต่งงานมากจริงๆ ยิ่งกว่านั้นในใจนางก็มีคน
ผู้หนึ่งอยู่ แต่นางไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร และก็หาตัวเขาไม่พบด้วย

ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรชาตินี้นางก็จะไม่แต่งงาน

และการไว้ทุกข์ให้หวังชินรู่ก็คือข้ออ้างที่ดีที่สุดที่ทำให้ชาตินี้นาง
ไม่ต้องแต่งงานอีก

135

หลี่ซิวเหยาคิดไม่ถึงว่าเส้นหยวนจะพบกับเขาเช่นนี้

ในช่วงพริบตานี้เขาไม่อยากเชื่อเลยทีเดียว เขาเฝ้าแต่มองเส้นหยวน ครั้นเวลาผ่านไปได้สติกลับมาแล้ว ในใจเขาก็คงจะมีโทสะและความริษยา ขึ้นมาไม่ได้ ความรู้สึกเหล่านั้นผสมปนเปกัน เผลอนจนเขาเจ็บหัวใจในทรวง หลี่ซิวเหยาทนไม่ไหวแล้ว ก้าวปราดไปจับไหล่ทั้งสองข้างของ เส้นหยวน

"เจ้ามองข้า!" หลี่ซิวเหยาก็มองหน้าของเส้นหยวน สายตาทั้งปวดร้าว ทั้งร้อนแรง "เจ้ารู้อยู่แกล้วว่าความรู้สึกที่ข้ามีต่อเจ้านั้นลึกซึ้งมากเพียงไร มิเช่นนั้นข้าก็คงไม่อยากให้หวังขึ้นสู่ตาย สองครั้งก่อนเขาทำร่มร่ำม กับเจ้ายิ่งนั้น ข้าก็อยากจะลงโทษเขาแล้ว แต่เมื่อมาถึงกับยังมาหมั่นหมาย กับเจ้า จะแต่งงานกับเจ้าอีก! บอกเจ้าตามตรง ถึงเขาจะมีใครคนชั่วช้า เช่นนั้น ข้าก็จะทำให้เขาตายอยู่ดี นอกจากข้าแล้วจะไม่มีผู้ใดแต่งงานกับ

เจ้าได้อีก"

"เพราะอย่างนั้น ทั้งชาตินี้ของผู้น้อยจึงไม่คิดจะแต่งงานกับผู้ใด ทั้งสิ้น รวมทั้งท่านด้วย" สีหน้าของเส้นหยวนยังคงสงบนิ่งอย่างยิ่ง วาจาก็กล่าวออกมาก็เช่นกัน

ทว่าคำพูดเหล่านี้ราวกับเป็นมีดแหลมคมเฉือนลงบนร่างของ หลี่ชิวเหยาครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดไปถึงวิญญาณ ไม่มีทางหลุดพ้น ดวงตาทั้งสองของเขาเป็นสีแดงกำปนาว่าจะเริ่มเสียสติ ค่อยๆ เริ่มหายใจหนักหน่วงขึ้น

แต่แม้จะเป็นเช่นนี้ หลี่ชิวเหยาก็ยังจำเรื่องที่คราวก่อนเขาโมโหแล้ว ออกแรงมากเกินไปจนทำให้ข้อมือขวาของเส้นหยวนบาดเจ็บได้อยู่ ดังนั้นแม้มือที่กุมไหล่เส้นหยวนจะกำลังสั่นเทา เขาก็ยังคงพยายาม ควบคุมแรงมือตนเองไว้อย่างสุดกำลัง

จะอย่างไรเขาก็ทำให้เส้นหยวนเจ็บเหมือนคราวนั้นไม่ลงอีก แม้แต่นิดเดียวก็ทำไม่ลงแล้ว

หลี่ชิวเหยาจึงได้แต่มองเส้นหยวนด้วยสองตาที่แดงกำ ไม่รู้แม้แต่จะน้อย ว่าควรทำอย่างไรกับนางดี

เขาไม่อาจทนฟังนางเอ่ยวาจาใจดำเช่นนั้นได้ แต่ก็มิอาจตั้งใจ ทำให้นางเจ็บได้ลง เพียงแค่อยากให้นางยินยอมพร้อมใจแต่งงานกับเขา แต่นางกลับประกาศชัดว่าจะไม่แต่งงานให้เขาเสียอย่างนั้น

ชั่วครู่หนึ่งกลับเป็นเส้นหยวนเอ่ยปากขึ้นก่อน นางยังคงมีสีหน้าและ น้ำเสียงที่สงบนิ่งอย่างยิ่ง "ได้เท่าหลี่ ท่านปล่อยมือเสียเถิด!"

วาจามีสองความหมาย หนึ่งคือต้องการให้หลี่ชิวเหยาเลิกจับไหล่นาง

สองก็คือต้องการให้ต่อไปหลี่ชิวเหยาไม่มาพบนางเพื่อพูดเรื่องอยากแต่งงานกับนางอีก

สรุปคือไม่ว่าหวังชิงรู่จะเป็นหรือตาย เส้นหยวนก็แสดงท่าทีชัดเจนแล้วว่านางจะไม่แต่งให้หลี่ชิวเหยาเด็ดขาด

หลี่ชิวเหยาไม่พูดอะไร ยังคงเฝ้ามองนางด้วยสายตาแวววับผ่านไคร้หนึ่งก็เห็นหลี่ชิวเหยาพลันหัวเราะขึ้นมาเบาๆ ทว่ารอยยิ้มของเขากลับดูเยียบเย็นอยู่บ้าง อีกทั้งกันบึ้งดวงตาก็มีแต่ความดำมืด

เขาปล่อยมือที่จับไหล่ของเส้นหยวน น้ำเสียงก็เย็นยะเยือกลงเหมือนเวลาเขาเผชิญหน้าผู้อื่นอย่างที่แล้วมา

"ข้าจะไม่มีวันปล่อยมือ" หลี่ชิวเหยา มองเส้นหยวน ดวงตาทั้งสองราวกับเป็นบึงน้ำลึกไม่เห็นกัน ทำให้คนรู้สึกเย็นวบในใจอย่างไม่มีสาเหตุ "ข้าย่อมจะมีวิธีทำให้เจ้ายินยอมพร้อมใจแต่งให้ข้า"

เขาพูดพาลงมองเส้นหยวนอย่างลึกซึ้งจิตใจหนึ่ง ก่อนจะหมุนตัวสาวเท้ายาวเดินจากไป

เส้นหยวนมองเงาหลังอันสูงโปร่งผืนผายของเขา อึ้งงันไปเป็นครู่ใหญ่
ความหมายของคำพูดเขาคือ...

ไม่รู้ว่าวิธีที่เขาว่าจะเป็นวิธีใด

ไม่ว่าหลี่ชิวเหยาจะทำอะไร นางไม่เคยเคาได้ถูกเลย อย่างเรื่องของหวังชิงรู่ยี้ นางคิดถึงความเป็นไปได้มากมาย แต่คิดไม่ถึงว่าหลี่ชิวเหยาจะใช้วิธีการที่เรียบง่ายและมุกะลุที่สุดเช่นนี้ ส่วนตอนนี้...

เส้นหยวนอดจะเริ่มวิตกขึ้นมาไม่ได้

ผ่านมามากสองสามวันก็เป็นวันซบเซา อากาศยิ่งหนาวขึ้นกว่าเดิม
เช้าตรู่ตื่นขึ้นมาก็มองเห็นน้ำค้างแข็งปกคลุมอยู่บนใบหญ้าแล้ว

ในใจจนสกลเสียนทั้งหลายก็เย็นยะเยือกปานน้ำค้างแข็งบนใบหญ้า
เช่นกัน

เส้นเชิงจางถูกจับเข้าคุก!

เขาได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรองเสนาบดีฝ่ายขวาแห่งกรมโยธาได้
ไม่เท่าไร ในวังก็อยากบูรณะตำหนักพоди เสนาบดีกรมโยธาจึงให้เขากับ
รองเสนาบดีฝ่ายซ้ายรับผิดชอบงานนี้

การบูรณะตำหนักย่อมมีแคล้วต้องติดต่อกับฝ่ายต่างๆ อย่างไรก็ไม่หลง
คลังไม้ โรงหลอมแก้ว ซึ่งมีผลประโยชน์เกี่ยวข้องอยู่มากมาย

มีคนเชิญรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายกับเส้นเชิงจางไปกินอาหารดื่มสุรา
รองเสนาบดีฝ่ายซ้ายก็ไปด้วยความยินดี เส้นเชิงจางที่เพิ่งได้ตำแหน่ง
รองเสนาบดีฝ่ายขวาเห็นรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายไป เขาย่อมจะขอตัวกลับ
ไม่สะดวก จึงได้แต่ตามไปด้วย

ระหว่างนั่งที่โต๊ะเส้นเชิงจางถูกคนมอมสุรา ก่อนจะไปรับของบางอย่าง
มาอย่างมึนงง สุดท้ายก็ถูกคนส่งกลับจนทั้งที่ยังเมาอยู่

รองจันสร่างเมาในวันรุ่งขึ้น เส้นเชิงจางพลันนึกถึงของที่รับมา
เมื่อเย็นวานได้ ครั้นล้วงออกจากอกเสื้อมาดูก็ถึงกับเป็นตัวเงินห้าร้อย
ตำลึงสองใบ

เขาตกใจจนเหงื่อแตกพลั่กทันที เดินไปเดินมาในห้องอยู่เป็นครึ่งวัน
ก็ยังไม่รู้ว่าควรทำอย่างไร

เขาจำได้ว่าเมื่อเย็นวานรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายก็รับของเหล่านี้ไว้

เช่นกัน ทั้งยังเห็นอีกฝ่ายดูคุ้นเคยกับคนเหล่านั้นยิ่งยวด คิดว่าที่ผ่านมา คงทำเรื่องเช่นนี้มาไม่น้อยครั้ง

หากเขานำตัวเงินนี้ไปคืน วันหน้าผู้อื่นคงได้ขับไล่เขาออกห่าง กลายเป็นว่าเขาอาจจะอยู่ในวงการขุนนางได้ไม่ราบรื่นแล้ว แต่หากไม่คืน มีตัวเงินหนึ่งพันตำลึงน้อยอยู่ในมือก็มีต่างจากถ่านร้อนระอุเผาให้ใจเขาร้อนรุ่ม ต้องกังวลอยู่ตลอดว่าจะถูกผู้อื่นรู้เห็นเข้า

สุดท้ายหลังจากเลินเฉิงจางคิดมาทั้งวันก็รู้สึกว่เก็บตัวเงินไว้จะดีกว่า เขาปลอบใจตนเองว่าดูอย่างรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายสิ รับของจากคนเหล่านั้นเป็นประจำ มิใช่ยังไม่ถูกใครจับได้จนถึงตอนนั้นหรือ คิดว่าเรื่องเหล่านี้คงเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ ทุกคนล้วนรู้กันอยู่แก่ใจ

มิหนำซ้ำการเป็นขุนนางก็มีไ้เพื่อชื่อเสียงเงินทองหรือหรีอแค่หนึ่งพันตำลึงเท่านั้น ยังจะนับเป็นอะไรได้เล่า

หลังคิดตกเลินเฉิงจางก็แอบนึกดีใจขึ้นมา

หกกรมไม่เหมือนกับหน่วยงานอื่นอย่างที่คิดไว้จริงๆ เป็นสถานที่ที่มีผลประโยชน์มากมาย เขาถึงขั้นคิดในใจด้วยว่า...ถ้าต่อไปอยากเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นอีก ข้าก็มิพ้นต้องใช้เงินติดสินบนแล้ว

ต่อจากนั้นก็มีคนมาเชิญเลินเฉิงจางกับรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายออกไปกินอาหารดื่มสุราอีก ระหว่างกำลังเมาได้ที่ย่อมต้องหยิบยื่นผลประโยชน์ให้พวกเขาสองคน เพื่อให้พวกเขาช่วยผ่อนปรนยามตรวจตราสิ่งของ

เลินเฉิงจางย่อมไม่ปฏิเสธ ทั้งยังค่อยๆ เริ่มใจกล้ามากขึ้น กระทั่งรู้สึกว่าเป็นไปได้อย่างมากที่ภายภาคหน้าตนเองจะได้เป็นถึงขุนนางใหญ่ที่มีอำนาจสูงสุด

ใครจะไปคิดว่าความทุกข์จะตามมาหลังความสุข จู่ๆ ไม่รู้ถูกผู้ใด
กราบทูลรายงานเรื่องที่เลินเจิงจางกับรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายรับสินบน
ฝ่าบาทพิโรธหนัก ส่งตัวพวกเขาไปสอบสวนที่กรมอาญาทันที

เมื่อข่าวส่งมาคนทั้งจวนสกุลเลินต่างก็ประหวั่นพรั่นพรึง
จะอย่างไรเหยาซือก็ยังอายุน้อย ประสบกับเรื่องเช่นนี้จึงทำอะไร
ไม่ถูก อีกทั้งบิดาของนางก็เป็นเพียงนายอำเภอ ย่อมช่วยเหลืออะไรไม่ได้
ทางด้านคฤหาสน์บรรพบุรุษสกุลเลิน แม้เลินลั่วจะได้เลื่อนขั้น แต่ก็
เป็นเพียงอาลักษณ์ชั้นหกในสำนักฮั่นหลิน ช่วยเหลืออะไรไม่ได้เช่นกัน

มิน่าซ้ำเรื่องที่เลินเจิงจางรับสินบนนี้เป็นไปได้อย่างที่พูดว่าจะ
เป็นเรื่องจริง เหลือกก็แค่เปิดศาลไต่สวนและตัดสินโทษในชั้นสุดท้าย

ด้วยเหตุนี้เหยาซือจึงได้นึกถึงจวนก่วงผิงป้อ ตอนนี้พวกตนกับทางนั้น
นับเป็นญาติกัน เลินเจิงจางเกิดเรื่อง พวกเขาอย่างไรก็ไม่อาจมองดูอยู่
เฉยๆ ได้จริงๆ กระมัง

เหยาซือจึงสั่งให้คนเตรียมรถม้าแล้วไปพบหวังฮูหยินยังจวนก่วงผิงป้อ
โดยมิได้บอกกับเลินหยวน

แต่ครั้นมาถึงจวนก่วงผิงป้อเหยาซือเพิ่งจะลงจากรถม้าก็ได้ยินเสียง
ร้องให้ดังสะเทือนแก้วหูมาจากด้านใน ถามบ่าวชายเฝ้าประตูถึงได้รู้ว่า
เมื่อครู่เพิ่งมีข่าวส่งมาจากแถบตะวันตกเฉียงเหนือว่าหวังซินรู่ยถูกริบ
ยิงตายระหว่างปราบปรามโจรเร่ร่อน ตอนนี้ฮูหยินของก่วงผิงป้อได้รำไให้
จนหมดสติไปแล้ว

เหยาซือรู้สึกวิงเวียนตาลาย มือไม้อ่อนช้อนมาในทันใด

บุตรชายของผู้อื่นตายไปเช่นนี้ พวกเขาจะมีแกลใจมาสนใจเรื่อง
เส้นเชิงจางอีกได้อย่างไร มีหน้าข้าตอคนนี้หวังขึ้นรุ่มตายแล้ว เช่นนั้น
การหมั้นหมายกับเส้นหยวนก็...

เหยาซือโบหน้าซีตเผือด หันหลังกลับขึ้นรถม้าแล้วมุ่งหน้ากลับจวน
โดยมิได้เหยียบเข้าประตูจวนกวงผิงป้อ

ครานี้ก็ไม่มีที่ให้ขอความช่วยเหลือจริงๆ แล้ว เหยาซือร่อนใจจน
เอาแต่ร้องไห้อยู่ในห้อง

ไม่ว่าเส้นเชิงจางเป็นอย่างไร เขาก็ยังคงเป็นเสาหลักของบ้านนี้
มีคำกล่าวว่าเคราะห์ซ้ำกรรมชด ตกบ้ายเส้นหงก็กลับมาถึง
เดิมที่เส้นเชิงจางกระทำเรื่องเช่นนี้ ฝ่าบาทได้ปลดเขาจากตำแหน่ง
รองเสนาบดีฝ่ายขวาแห่งกรมโยธาในทันที เขามีความผิดติดตัว สำนัก
การศึกษาหลวงยังจะให้เส้นหงที่เป็นบุตรชายของเขาเข้าเรียนอีก
ได้อย่างไร แม้จะไม่ได้บอกให้ลาออก แต่กลับบอกให้เส้นหงหยุดเรียน
อย่างอ้อมๆ แทน

หลังเส้นหยวนรู้เรื่องนี้ก็นั่งเงียบอยู่บนเตียงเตา

ฮ่องเต้รังเกียจขุนนางที่รับสินบนที่สุด เส้นเชิงจางทำเช่นนี้เป็นการ
กระตุ่นโทสะของฮ่องเต้โดยแท้ ถูกปลดจากตำแหน่งและนำไปขังคุกนั้น
ยังเป็นสถานเบา เกรงว่าหลังจากสืบสวนความจริงจนกระจ่างชัดแล้ว
ยังจะเดือดร้อนมาถึงคนทั้งครอบครัวด้วย

บัดนี้เส้นหงยังถูกสำนักการศึกษาหลวงบีบให้ออกมาเช่นนี้แล้ว ใคร
จะไปรู้ว่าหลังบิดาถูกตัดสินโทษจริงๆ พวกตนทั้งครอบครัวจะมีจุดจบ

เช่นไร

เส้นหยวนคิดแล้วก็ถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะลุกขึ้นจากเตียงเตา
สั่งไฉ่เว่ยที่ยืนอยู่ด้านข้างว่า "หยิบชุดออกนอกบ้านมาให้ข้า"

"คุณหนูจะออกไปข้างนอกหรือเจ้าคะ" ไฉ่เว่ยได้ยินแล้วก็รีบถาม
"ขอภัยที่ปาวถามมาก นี่คุณหนูจะออกไปที่ใดเจ้าคะ"

ข่าวเรื่องเส้นเฉิงจางเข้าคุกเพราะรับสินบนถูกส่งมา แม้แต่ในใจของ
พวกไฉ่เว่ยก็ยังหวาดหวั่นพรั่นพรึง พวกนางล้วนเป็นปาวของสกุลเส้น
หากเกิดเรื่องอะไรกับเส้นเฉิงจาง ราชสำนักต้องการจัดการกับสกุลเส้น
พวกนางย่อมจะหนีไม่พ้น

อีกทั้งหลายวันมานี้เห็นเส้นหยวนเอาแต่หน้านิว้ควัฆมวด กินไม่ได้
นอนไม่หลับ ไฉ่เว่ยจึงรู้สึกเป็นห่วง จู่ๆ ยามนี้ได้ยินเส้นหยวนบอกว่า
ต้องการเปลี่ยนชุดออกนอกบ้าน นางจึงอดจะเอย่ถามสองสามคำไม่ได้

ล้วนกล่าวว่าเดิมบุปผาบนผ้าดินแพร่ง่าย ส่งถ่านกลางหิมะยาก*
ตอนนี้สกุลเส้นของพวกตนตกอยู่ในสภาพนี้แล้ว ยังมีผู้ใดยอมให้
ความช่วยเหลือแก่พวกตนอีกเล่า ทางด้านจวนก่วงผิงป้อนันต์ต่อให้หวังขึ้นรูป
ไม่ตาย ไปขอร้องพวกเขา พวกเขาจะหลบเลี่ยงเสียด้วยซ้ำกระมัง แล้ว
ยามนี้คุณหนูจะไปพบผู้ใดอีก

"ไปพบคนผู้หนึ่ง" เสียงของเส้นหยวนเย็นเยียบอยู่บ้าง "ดูบายที่เขา
วางไว้เอง เขาย่อมต้องมีวิธีคิดคล้าย"

เมื่อวานเส้นหยวนก็คิดถึงคำพูดที่หลี่ซิวเหยาพูดกับนางเมื่อไม่กี่วันก่อน
มาโดยตลอด

* เดิมบุปผาบนผ้าดินแพร่ง่าย ส่งถ่านกลางหิมะยาก เป็นสำนวน หมายถึงยามมั่งคั่งมีเกียรติก็มีแต่คนยินดี
ให้การช่วยเหลือ แต่เมื่อยากจนตกอับกลับยากจะมีคนยื่นมือช่วย

หลี่ชิวเหยาบอกว่าเขาจะไม่มีวันปล่อยมือ เขาย่อมจะมีวิธีทำให้นาง
ยินยอมพร้อมใจแต่งให้เขา...

หรือว่าเขาเป็นผู้สั่งให้คนเปิดโปงเรื่องของบิดา เขาต้องการให้
เส้นหยวนไปขอร้องเขา และเงื่อนไขของเขาไม่ต้องพูดก็ได้

เดิมทีเส้นหยวนยังลังเล แต่เรื่องของเส้นหงในวันนี้ทำให้นางรู้ชัดว่า
เมื่อครั้งว่าก็ไร้โชคสมบุญ* หากเกิดเรื่องกับบิดาจริงๆ เก่งว่านางคง
ปกป้องน้องชายกับน้องสาวไม่ได้แล้ว

ยังไม่พูดถึงว่าสกุลเส้นไม่อาจหาผู้ใดมาช่วยเหลือได้อยู่แล้ว ต่อให้
มีคนยอมช่วย แต่ถ้าหลี่ชิวเหยาจงใจวางอุบายนี้ขึ้นมา ผู้ใดจะสามารถ
จัดข้อกับเขาได้

เวลานี้ในใจโฉมเวยกีพอจะกระจ่างแล้วว่าคนที่เส้นหยวนพูดถึงคือ
ผู้ใด นางไปหยิบเสื้อนอกตัวยาวที่ทำจากผ้าตัวนลายดอกสีเหลืองอ่อน
ตัวหนึ่งมาสวมให้เส้นหยวนอย่างเงียบๆ ก่อนจะเกล้าผมให้อีกฝ่ายใหม่
ปักปิ่นระย้าลายหงส์ประดับขนนกกระเด็นอันหนึ่งกับดอกไม้ไหมโปร่ง
สีเหลืองผลิบานขนาดเท่าเหรียญทองแดงอีกหนึ่งดอก

หลังคิดเล็กน้อยโฉมเวยกีเอ่ยถามเสียงเบาขึ้นอีกว่า "คุณหนู พวกเรา...
พวกเราจะไปหาได้เท่าหืออย่างไรเจ้าคะ"

เส้นหยวนไม่ตอบ

คราวก่อนที่นางไปร้านผ้าไหม ขณะกลับจวนนั่งรถม้าได้ไม่เท่าไร
นางก็เจอกับหลี่ชิวเหยาแล้ว ใต้หูล้าไหนเลยจะมีเรื่องบังเอิญเพียงนั้น
จะต้องเป็นหลี่ชิวเหยาให้คนแอบเฝ้าอยู่หน้าประตูจวนสกุลเส้น พอเห็นนาง

* รั้งคว้าก็ไร้โชคสมบุญ หมายถึงเมื่อสิ่งที่ปรารถนาหวังลงไปในสิ่งที่เกี่ยวข้องย่อมได้รับผลกระทบอย่างยากจะ
หลีกเลี่ยงได้

ออกมาก็ไปบอกเขาอย่างแน่นนอน

จะนั้นยามนี้เียต้องให้เส้นหยวนไปหาหลีชีวเหยาด้วยเล่า คิดว่า
ขอแค้นางออกประตูไป หลีชีวเหยาก็จะเป็นฝ่ายมาหานางเอง

เส้นหยวนหยิบเสื้อคลุมผ้าตัวนสีฟ้าอ่อนที่ไฉเวยถือมาให้คลุมลง
บนร่าง ก่อนพุดด้วยสีหน้าเรียบเฉย "คราวก่อนท่านพ่อบอกว่าทางใต้ของ
เมืองมีหอไต้เหมาเปิดใหม่ พ่อครัวที่นั่นฝีมือไม่เลว ทำแกงชั้นเต้าหู้ไขปู
กับไขยัดไส้ทอดรูปพุททหัตถ์ได้อร่อย อย่างไรววันนี้พวกเราก็ไม่มีอะไรทำ
สามารถไปลองชิมได้พอดี"

ครั้นเส้นหยวนพุดเช่นนี้ ในใจไฉเวยก็ให้งุนงงสงสัยอย่างที่สุด

เมื่อครู่คุณหนูมิใช่บอกว่าจะไปหาได้ทำหลีหรือไร ไฉนตอนนี้จะไป
หอไต้เหมาแล้วเล่า

ไฉเวยคิดจะถาม แต่พอเงยหน้าก็เห็นเส้นหยวนก้าวเท้าเดินออก
นอกห้องแล้ว นางจึงรีบตามไป

136

หลังเส้นหยวนมาถึงหอไท่เหอกี้ให้ไฉเว่ยไปจองห้องส่วนตัว
พอเข้ามาในห้องส่วนตัวแล้ว เส้นหยวนก็สั่งชาอันเงินมาหนึ่งกา
พร้อมกับขนมที่ทำอย่างประณีตบรรจงอีกสองสามอย่าง ให้ไฉเว่ยเฝ้า
ที่หน้าประตู ส่วนตนเองก็นั่งลงบนเก้าอี้ริมโต๊ะกลางห้อง หันหน้า
เหม่อมองต้นอินชิ่งที่นอกหน้าต่าง

ปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ใบของต้นอินชิ่งกลายเป็นสีเหลืองทอง
แสงแดดอบอุ่นส่องลงบนต้นของมัน มีสายลมอ่อนพัดผ่านยอดไม้เป็น
ครั้งคราว แม้แต่แสงแดดก็คล้ายว่ากำลังกระโดดขึ้นลงระหว่างใบไม้

วันนี้เป็นวันที่อากาศดีอย่างหาได้ยาก อากาศเย็นสบาย ท้องฟ้า
ปลอดโปร่งไร้เมฆ

เส้นหยวนใจลอยได้ครู่เดียวก็ได้ยินเสียงเคาะประตูดังขึ้นสองครั้ง
ตามด้วยเสียงไฉเว่ยดังเบาๆ ผ่านประตูเข้ามา "คุณหนู ได้ทำห้มาถึงแล้ว

เจ้าคะ"

เส้นหยวนได้สติกลับมา หันหน้าไปมองประตู
นางเห็นประตูห้องถูกผลักเปิดจากด้านนอก หลีฉิวเหยาอย่างเท้า
เดินเข้ามา

มุมปากเส้นหยวนโค้งขึ้นน้อยๆ เป็นอย่างที่น่างาคาใจจริงๆ หลีฉิวเหยา
จะต้องจัดวางคนไว้แถวจนสกุลเส้นอย่างแน่นนอน ดังนั้นพอนางออกมา
เขาถึงรู้ได้ในทันที

เส้นหยวนลุกขึ้นจากเก้าอี้ สายตามองหลีฉิวเหยา

เห็นเขาสวมเสื้อยาวที่ตรงคอและแขนเสื้อกั้นขอบด้วยผ้าตัวน
ลายเมฆสีเงิน ตรงเอวรัดด้วยแถบรัดเอวผ้าตัวนสีเงินเช่นเดียวกัน ยิ่งทำให้
รูปร่างเขาดูสูงใหญ่กำยำกว่าเดิม

ที่ผ่านมาเห็นหลีฉิวเหยาใส่แต่เสื้อผ้าสีเข้ม จู่ๆ ยามนี้เห็นเขาสวมใส่
ชุดสีเช่นนี้ ก็รู้สึกว่าคุณคลิกเย็นชาเคร่งขรึมของเขาเบาบางลง ดูมีกลิ่นอาย
งามสง่าเช่นบัณฑิตอยู่หลายส่วน

เส้นหยวนประหลาดใจอยู่เล็กน้อย ทว่ามีได้แสดงอาการอะไรเพียงแต่
พยักหน้าเบาๆ ให้เขา จากนั้นก็เอ่ยว่า "ได้ทำหาลี เชิญนั่ง"

นางไม่มีท่าทางประหลาดใจสักนิดต่อการปรากฏตัวอย่างกะทันหัน
ของหลีฉิวเหยา

หลีฉิวเหยาอมองเส้นหยวนปราดหนึ่ง จากนั้นก็นั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้าม
นางอย่างเงียบเชียบ

ทว่าในใจหลีฉิวเหยายังคงตื่นเต้นเป็นกังวลและอดอดกระสับกระส่าย
อยู่มาก ฝ่ามือทั้งสองข้างที่วางเรียบร้อยอยู่บนเข่าถึงขั้นขึ้นเหงื่อเลย

ทีเดียว

เส้นหยวนเห็นเขาปรากฏตัวต่อหน้านางก็ไม่ได้ประหลาดใจแม้แต่น้อย นางเป็นคนเฉลียวฉลาดออกปานั้น จะต้องเดาได้อย่างแน่นอนว่าเขา จัดวางคนไว้บริเวณใกล้ๆ จวนสกุลเส้น

อีกทั้งไม่กี่วันมานี้หลี่ชิวเหยาคิดแล้วก็รู้สึกว่าการที่เส้นหยวนน่าจะชอบ ทำทางของบัณฑิตที่ดูเคร่งครัดถ่อมตน ดังนั้นสองวันก่อนเขาจึงออกไปซื้อ เสื้อผ้าชุดนี้มาโดยเฉพาะไม่รู้ว่่าตอนนี้เส้นหยวนเห็นแล้วจะประทับใจเขา สักนิดหรือไม่

เส้นหยวนลุกขึ้นจากเก้าอี้ เอื้อมมือไปยกกาน้ำชาดินม่วงที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมา ก่อนหยิบถ้วยชาใบหนึ่งมาวางตรงหน้าหลี่ชิวเหยา ไ้ม่ด้วรินชาให้เขา

บนช้อนมือขวาของนางสวมกำไลทองหน้าเรียบไว้คู่หนึ่ง ยามนาง ยกการินชา กำไลก็กระทบกันเบาๆ จนเกิดเสียงกรังกริ่งเสนาะโศด

สายตาหลี่ชิวเหยา มองช้อนมือขวาผ่องบอบบางของเส้นหยวน ในช่วงที่พริบตาสายตาเขาก็หยุดอยู่แค่ที่นาง ไม่สังเกตเห็นสิ่งอื่นได้อีก

คิดแล้วหลี่ชิวเหยาก็ยังคงเอ่ยปากอธิบาย "ข้าคิดถึงเรื่องก่อนหน้านี้ ที่เจ้าถูกหวังชินรู่ยตามตอแย เป็นห่วงว่าเจ้าออกมาข้างนอกจะเจอผู้อื่น ตามเข้าซี้ซั๊ก จึงได้ให้คนไปเฝ้าอยู่ใกล้ๆ บ้านเจ้า เวลาเจ้าออกมาก็ให้เขาตามไป เพียงแค่อยากคุ้มครองเจ้า ไม่ได้มีเจตนาอื่นใด"

หลี่ชิวเหยากลัวเส้นหยวนจะเข้าใจผิดว่าที่เขาจัดวางคนเฝ้าอยู่หน้าประตูจวนสกุลเส้นเพราะมีเจตนาจะจับตาคุณาง

เส้นหยวนวางกาน้ำชาดินม่วงในมือลง ก่อนนั่งลงบนเก้าอี้หลังเสียไป

ตัวครูนางก็กล่าวว่า "ขอบคุณได้เท่าหลัมาก"

นางไม่ได้โง่ ในใจย่อมรับรู้ถึงความหวังดีของหลัชีวะเหยา เพียงแต่...

"หวังชินรุ่มตายแล้ว" เส้นหยวนหลุบตามองกำไลทองที่สวมอยู่บนข้อมือตนเอง น้ำเสียงสงบนิ่งไร้ระลอกคลื่น คล้ายว่าเพิ่งแค่พูดถึงเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง "บิดาผู้น้อยก็ถูกจับเข้าคุกกรรมอาญาเนื่องจากรับสินบน ได้เท่าหลั สองเรื่องนี้คงเกี่ยวข้องกับท่านกระมัง"

หลัชีวะเหยา มองเส้นหยวนโดยไม่ตอบอะไร

เกี่ยวกับเรื่องของหวังชินรุ่มนั้น ตอนแรกเขามิ่ความคิดจะทำให้อีกฝ่ายตายจริงๆ และเขาเองก็เคยแอบสั่งซ่งหงกวงไว้เช่นกันว่ารอหวังชินรุ่มไปปราบโจรเร่ร่อนทางแถบตะวันตกเฉียงเหนือแล้ว ถ้าเกิดไม่ระวัง ตายไปในระหว่างการต่อสู้จะเป็นการดีที่สุด แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้นก็ให้ซ่งหงกวงลอบลงมือ อย่างไรก็ตามปล่อยให้หวังชินรุ่มมีชีวิตรอดกลับเมืองหลวงไม่ได้เด็ดขาด

ทว่าชาวที่ซ่งหงกวงให้คนส่งกลับมาคราวนี้มีความว่าหวังชินรุ่มถูกลูกหลงจากห่าธนูโจรเร่ร่อนฆ่าตายระหว่างทำการปราบปราม ไม่ได้เป็นฝีมือของซ่งหงกวงแต่อย่างใด

ถึงอย่างนั้นเรื่องที่ส่งหวังชินรุ่มไปก็เกี่ยวข้องกับหลัชีวะเหยาจริงๆ

แม้ว่าตอนนี้หวังชินรุ่มจะตายแล้ว แต่ถ้าเส้นหยวนยืนกรานจะไว้ทุกข์ให้อีกฝ่าย หลัชีวะเหยา ก็หมดปัญญาจะทำอะไรได้

ส่วนเรื่องของเส้นเจิงจาง...

หากใช้ประโยชน์จากเรื่องนี้ได้ ก็สมารถทำให้เส้นหยวนยอมตกลงแต่งงานกับเขาได้ ดังนั้นหลัชีวะเหยาจึงมิได้บอกออกไปว่าเรื่องที่เส้นเจิงจาง

ติดคุณนี้มีใช่บบายที่เขาวางไว้

แน่นอนว่าหลี่ซิวเหยาารู้เรื่องที่เส้นเชิงจางต้องสงสัยว่าทุจริตอยู่ก่อนแล้ว และรู้ถึงเรื่องที่คุณอยากเข้าแทนที่เส้นเชิงจางกับรองเสนาบดีฝ่ายซ้ายแห่ง กรมโยธาจะกราบทูลรายงานเรื่องนี้ เขาก็แค่มีได้ชัดขวางคนผู้นั้นเท่านั้นเอง
ทว่าเวลานี้หลี่ซิวเหยาไม่มีความคิดจะแก้ตัว เพียงแต่กล่าวว่า "ข้ามีวิธีช่วยบิดาเจ้า ส่วนเรื่องเงื่อนไขเจ้าก็รู้อยู่แล้ว เจ้าต้องแต่งงาน กับข้า"

หลี่ซิวเหยายอมรับว่าเขากำลังบีบบังคับให้เส้นหยวนแต่งงานให้ตนเอง
จริงๆ แต่เขาก็หมดหนทางอื่นแล้ว หากไม่บังคับเส้นหยวนก็ไม่มีทางแต่ง
ให้เขาเด็ดขาด

เขาไม่อาจทนให้เส้นหยวนแต่งงานกับใครอื่นได้จริงๆ และก็ไม่สามารถ
ทนให้เส้นหยวนไว้ทุกข์ให้หวังชินรู่ไปชั่วชีวิตในฐานะแม่มา่ยสามีตายได้
เช่นกัน

หลี่ซิวเหยาถึงขั้นริษยา 'คนผู้นั้น' ในใจเส้นหยวนจนใกล้จะเป็นบ้า
แล้ว

ขอเพียงเขาได้รู้ว่าคนผู้นั้นในใจเส้นหยวนเป็นผู้ใด เขาจะต้องแอบ
ทำให้คนผู้นั้นหายไปจากโลกนี้อย่างแน่นอน ต่อแต่นี้ไปใจเส้นหยวน
จะมีเขาได้เพียงผู้เดียว

เส้นหยวนยังคงหลุบตามองกำไลทองบนข้อมือของตนเองโดย
ไม่ปริปาก

หลี่ซิวเหยาารู้สึกว่าหัวใจในทรวงอกของตนกำลังเต้นระรัวไม่เป็นลำดับ
เนื่องจากความประหม่า ยามนี้ไม่เพียงแค่ฝ่ามือ แม้แต่แผ่นหลังก็ยังมิ

เห้งออกแล้ว

ที่สุดแล้วในใจหลี่ชิวเหยาก็ยังกลัวเส้นหยวนจะไม่ตอบตกลง และ
ก็กลัวว่านางจะทำเรื่องโง่ๆ ที่ไม่เป็นผลดีต่อนางออกมา

หากนางใช้ความตายมาบีบคั้น เขาจะทำเช่นไรเล่า อย่างไรก็ตามเขาก็
แข็งใจปล่อยให้นางทำร้ายตนเองไม่ลง

ด้วยเหตุนี้หลี่ชิวเหยาจึงหักใจพูดต่อเสียงเข้ม "ข้ารู้ว่าในใจเจ้าเป็นห่วง
น้องชายน้องสาวทั้งสอง เจ้าต้องคิดให้ดี ถ้าบิดาเจ้ากระทำความผิดจริง
แล้วเกิดอะไรขึ้นกับเขา เมื่อรังควาก็ไร้ประโยชน์ ทั้งสองของเจ้า
จะมีจุดจบเช่นไร หากกล่าวให้หนักหน่อย เจ้าก็รู้ว่าฝ่าบาททรงรังเกียจ
การรับสินบนเป็นที่สุด หากพระองค์มีรับสั่งจะเหือดไปให้ลิงดู ลากบิดาเจ้า
ออกมาเป็นเยี่ยงอย่าง การริบทรัพย์ เนรเทศ หรือแม้แต่ประหารก็ยังมี
ความเป็นไปได้ ถึงเวลานั้นน้องทั้งสองของเจ้าจะมีจุดจบเช่นไร คิดว่า
คงไม่ต้องให้ข้าพูดมากแล้ว"

จะมีจุดจบเช่นไรได้เล่า แต่ไหนแต่ไรมาคนในครอบครัวขุนนางที่
กระทำความผิดล้วนไม่มีจุดจบที่ดี ในจุดนี้เส้นหยวนกระจ่างแจ้งแก่ใจ

เส้นหยวนก้มหน้าลง แม่ปากเบาๆ มือที่วางอยู่บนโต๊ะจิกแน่น
บนโต๊ะบุผ้าสีแดงสดปักดินทองลายพฤษชาติสีฤดู นั้วมีอนวลผ่อง
ดูหยกของนางจิกแน่นลงไปเช่นนี้ อยากจะให้คนมองผ่านก็ยากแล้ว

ยิ่งกว่านั้นสายตาของหลี่ชิวเหยาก็มองเส้นหยวนโดยตลอด เขาคอย
สังเกตความเปลี่ยนแปลงของนางอยู่ตลอดเวลา

ท่าทางของเส้นหยวนในยามนี้ หลี่ชิวเหยาเห็นแล้วให้รู้สึกปวดแปลบ
ในใจ

แม้ใจหลืชีวเหยาจะบีบคั้นนางไม่ลงอยู่บ้าง แต่เขาก็ยังต้องทำให้นางแต่งงานกับเขาให้จงได้ ต่อให้เป็นการบีบบังคับก็ตามที ซึ่งเขาไม่ได้รู้สึกละอายใจแต่อย่างใด เพียงแต่ที่สุดแล้วในใจก็ยังอดสงสารนางไม่ได้ อยู่ดี

ด้วยเหตุนี้เสียงของเขาจึงนุ่มนวลแผ่วเบาขึ้น "เจ้าเคยบอกว่าข้าช่วยเหลือเจ้าไว้มาก เจ้าเป็นหนี้บุญคุณข้า เจ้าว่าหากมันมีชาติหน้า ก็จะมาตอบแทนข้า แต่ข้าไม่อยากรอให้เจ้าตอบแทนข้าในชาติหน้า ข้าอยากให้เจ้าทำมันในชาตินี้ มีผู้เจ้าแต่งงานกับข้าเป็นอย่างไร ถือเสียว่าตอบแทนบุญคุณที่เจ้าติดค้างข้า"

ครั้นวาจานี้กล่าวออกมาก็เห็นน้ำเสียงวิงวอนขอร้องชัดเจนแล้ว เพื่อให้เส้นหยวนตอบตกลงแต่งงานกับตน วันนี้หลืชีวเหยาใช้ทั้งไม้แข็งไม้อ่อนจริงๆ

ผ่านไปครู่หนึ่งก็เห็นเส้นหยวนเงยหน้าขึ้นมาในที่สุด สีหน้านางยังคงเรียบเฉย วาจาก็เอ่ยออกมาถึงบึงยั้ง "รอท่านช่วยบิดาผู้น้อยออกมาได้แล้ว ผู้น้อยจะแต่งให้ท่าน"

สำหรับเส้นหยวนนี้เป็นเพียงการแลกเปลี่ยนเท่านั้น การแลกเปลี่ยนที่จำเป็นต้องทำ

แต่สำหรับหลืชีวเหยาเขากลับดีใจแทบเสียดสี เลือดลมทั่วทั้งร่างพลันเดือดพล่าน ตาก็เป็นประกายขึ้นมาในพริบตา ดูราวกับเป็นดาวประกายพริกตรงขอบฟ้าก่อนรุ่งสางก็มีปาน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6544->